

Wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 25 października 2013 r.

IV Ka 506/13

Przewodniczący: Sędzia SA Andrzej Szawel (sprawozdawca)

Sędziowie SO: Ireneusz Grodek, Tomasz Ignaczak

Protokolant: Dagmara Szczepanik

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 r. sprawy J. W. oskarżonego z art. 190a § 1 k.k. z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 25 czerwca 2013 r. II K 1454/2012 na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. w związku z art. 627 k.p.k., art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zawartego w punkcie 3 sformułowania "innymi członkami ich rodziny" wpisać (...);
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Z. - Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zasądza od oskarżonego 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz 536,60 (pięćset trzydzieści sześć 60/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

J.W. został oskarżony o to, że w okresie od lipca 2012 r. do 15 listopada 2012 r. w T., woj., (...), uporczywie nękał A.A. (1) i jej matkę U.A., w ten sposób, że w tym okresie podejmował liczne próby nawiązania kontaktu z nią oraz z jej najbliższymi, tj. matką U. A. i córką A. oraz oferował pomoc, a po jej odrzuceniu przez A.A. (1) wysyłał na portalach liczne wiadomości tekstowe typu sms, wiadomości na portalach społecznościowych typu F., (...), G.G., w których domagał się m.in. natychmiastowego zwrotu pieniędzy, nazywając je złodziejkami i oszustkami oraz używając innych obraźliwych słów, jednocześnie grożąc A.A. (1), że zniszczy jej wizerunek w miejscu zamieszkania oraz wśród znajomych, jak również grożąc A.A. (3) umieszczeniem w gazecie obraźliwego ogłoszenia na jej temat, co wzbudziło u obu pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło ich prywatność,

tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. II K 1454/2012 uznał oskarżonego J.W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i na podstawie art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi A.A. (1) i U.A. oraz z innymi członkami ich rodziny;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 zobowiązał oskarżonego w okresie próby do zaniechania wszelkiego rodzaju działań wobec pokrzywdzonych A.A. (1) i U.A., które naruszałyby ich prywatność i dobre imię;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J.Z. kwotę 442,80 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu;
- zasądził od oskarżonego 200 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie zwalniając go od opłaty i wydatków w pozostałej części.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Apelacja prokuratora wywiedziona została z podstawy art. 438 pkt 1 k.p.k. i zarzuciła wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego - art. 72 § 1 pkt 7a k.k. - poprzez nieokreślenie członków rodziny pokrzywdzonych, wobec których oskarżony pozostaje w obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania, podczas gdy przepis art. 72 § 1 pkt 7a k.k. nakłada na Sąd obowiązek określenia osób objętych zakazem kontaktowania się.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzonymi A.A. (1) i U.A. oraz A.A. (5), a w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.

Apelacja obrońcy jak wynika z jej treści wywiedziona została z podstawy art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisu prawa materialnego - art. 190a § 1 k.k. - przez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu;
- obrazę prawa procesowego poprzez bezpodstawne uchylanie pytań obrońcy;
- błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na stwierdzenie, iż oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 190a § 1 k.k.;
- rażącą niewspółmierność kary poprzez nieskorzystanie z instytucji umorzenia względnie warunkowego umorzenia postępowania.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, względnie umorzenie bądź warunkowe umorzenie postępowania karnego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy.

Nie sposób zaakceptować żadnego z zawartych w niej zarzutów.

Rozstrzygając o sprawstwie i winie oskarżonego Sąd Rejonowy wziął pod uwagę całokształt zgromadzonych i ujawnionych w sposób prawidłowy dowodów.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przekonująco wykazał, jakie konkretnie dowody doprowadziły do uznania, iż oskarżonego należy uznać za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 190a § 1 k.k.

Oskarżony J.W. wysyłając obraźliwe i niekiedy wulgarne sms-y, a także wiadomości tekstowe za pośrednictwem portali społecznościowych, wykonując telefony do pokrzywdzonych A.A. (1) i U. A. - biorąc pod uwagę tak treść komunikatów jak ich ilość - działał w zamiarze ustawicznego dręczenia, niepokożenia pokrzywdzonych.

Zachowanie takie, wbrew stanowisku apelującego, nie wskazuje, że obrane przez oskarżonego formy komunikacji z pokrzywdzonymi miały na celu odzyskanie pieniędzy. Nie sposób czynić zarzutu Sądowi I instancji, iż dopuścił się naruszenia prawa do obrony oskarżonego w sytuacji, kiedy uchylał pytania obrońcy, próbującego dowiedzieć, że poczucie zagrożenia jakie odniosła ze strony oskarżonego pokrzywdzona A.A. (1) miało związek z jej udziałem w programie kulinarnym emitowanym w stacji (...). Fakt ten - jak słusznie uznał Sąd I instancji - nie miał dla sprawy żadnego znaczenia.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe i odpowiadają zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu.

Wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna do zawinienia i nie sposób dopatrzeć się w niej cech rażącej niewspółmierności.

Odnosnie apelacji prokuratora stwierdzić należy, iż sformułowany w niej wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie określenia "innych członków rodziny" zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma skarżący, iż Sąd obejmując ochroną w sposób określony w art. 72 § 1 pkt 7a innych członków rodziny pokrzywdzonych, winien personalnie wskazać te osoby. Wymóg ten jest przewidziany głównie w kontekście stosowania się oskarżonego do określonego w powołanym przepisie zakazu. Nie mając wiedzy jakie personalnie osoby należą do rodziny pokrzywdzonych oskarżony nie mógłby w sposób odpowiedni przestrzegać tego zakazu. Poza tym brak określenia osób chronionych przez nałożenie obowiązku określonego w ww. przepisie powodowałby trudności w egzekwowaniu ewentualnej odpowiedzialności związanej z naruszeniem tego zakazu.

Mając powyższe na uwadze należało w miejsce innych członków rodziny wpisać córkę A.K. (1). W tym zakresie zaszła konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Podstawę prawną zasądzenia na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej poniesionych w sprawie stanowiły przepisy § 14 ust. 2 pkt 4, § 2 ust. 3

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.